

Есененъ вънъвъ

Свърна тамъ възъ бѣлитѣ тополи,
дето връхъ въ небето сж заболи,
стволи бие, златни листи рони,
златни листи отъ сребристи клони.

Ей го после гнѣвно пакъ забрули
сгушенитѣ задъ купата дюли,
и доде гнѣвътъ му се насити
станаха на циганки горкитѣ.

Свела се е като мжченица
тамъ срѣдъ двора старата черница.
А до нея клонестата круша,
тихитѣ ѝ жалби мълкомъ слуша.

Слуша и си праздно гнѣздо люлка
като майка, като скръбна булка.

Текстъ : Ас. Разцвѣтниковъ
Музика : Ст. Ц. Даскаловъ